

'Jeg kunne ikke klare børnenes tomme øjne'

På en ferie i Indien blev Pia Lindell Qwist overvældet af forældreløse børns historier. I dag har hun lagt sit liv om for at hjælpe gadebørn i Calcutta

Pia Lindell Qwist

- 45 år.
- Indehaver af restaurant Røgeriet i Greve.
- Stifter af foreningen Gårdens Børn, som frivilligt hjælper gadebørn i Calcutta.
- Tidligere arbejdet som konferencechef i Berlingske Media.
- Mor til to børn på henholdsvis 22 og otte år.
- Gift med Anders, som er selvstændig med Vinslottet.nu.
- Næste velgørenhedsmiddag foregår på Bistro Boheme i København den 27. september.
- Læs mere på www.gardensboern.dk

Marie Varming
btweekend@bt.dk
Foto Emil Hougaard

Hun læner sig frem og beder chaufføren standse, så hun kan komme ud og få en cigaret. Pia Lindell Qwist træder ud i den indiske storby, hvor hun har været på ferie i 14 dage. Det er januar, så det er koldt om aftenen. Mens hun ryger, får hun øje på to børn. En cirka fem-årig dreng i lasede shorts og en lidt yngre pige iført en striktrøje, som kun lige dækker hendes bare numse. De er snavsede, tynde og barfodede. Men det, som rammer Pia hårdest, er deres øjne. De er tomme. Hun føler næsten, hun kan se direkte ind i de små sjæle. Hun spørger chaufføren, hvem de er.

»Det er bare gadebørn,« svarer han og fortsætter:

»Dem skal man ikke snakke med.«

Men det gør Pia Lindell Qwist. Hun beder chaufføren oversætte, så hun kan høre børnenes historie. De er søskende – og forældreløse. Har ingen familie, men sover, hvor de kan komme til det. De lever af at tigge og samle flasker. Pia spørger chaufføren, om de ikke er i fare for syge mennesker, der kan finde på at forgribe sig på dem? Chaufføren kigger iskoldt på hende og siger:

»Folk gør, hvad de vil med gadebørn, og så smider man dem ud igen.«

»Det kunne jeg ikke klare. Jeg kan klare fattigdom, men børn uden sikkerhed og trykthed kan jeg ikke holde

ud. Børn, der er et tagselvbord for syge voksne,« fortæller Pia Lindell Qwist.

Overskud i Greve

I dag, tre år senere, tager hun imod på restaurant Røgeriet i Greve. Solen skinner, og de første frokostgæster har indfundet sig under parasollerne. Hun nikker til gæsterne og giver et par stilfærdige instrukser til personalet, inden hun sætter sig i en blød stol med en cola. Det er ikke umiddelbart til at se. Men det er Pia Lindell Qwists fortjeneste, at en meget stor flok børn i det sydlige Indien i dag kan føle sig trygge og mætte.

Hun er chef for Røgeriet, men hun er også leder af 'Gårdens Børn', som hun besøger cirka 14 dage hver anden måned. Når hun er i Danmark arbejder hun sammen med et hold af 12 frivillige på at skaffe midler til Indien.

»Nogle gange kan jeg godt blive træt og tænke: Hvad er det, jeg har sat i gang. Det er jo for livet, det her. Nogle gange frygter jeg også, at jeg ikke kan skaffe de penge, det kræver at hjælpe børnene. Men jeg har ikke det store behov for at spise frokost med veninderne hele tiden. Jeg arbejder i døgndrift, fordi det giver mening,« siger hun.

De to børns historie den aften i Indien ændrede Pia Lindell Qwists liv. For efter den fulgte mange andre.

»Man ser mange barske ting i Indien, men historierne bag er rystende. Jeg hørte om kidnapninger, salg af børn, menneskehandlere, voksne, som lokker med mad og et trygt hjem. Men når børnene følger med, bliver de solgt.

Er dit liv også vendt **180** grader?

Har du også oplevet, at dit liv har taget en uventet drejning? Og har du lyst til at fortælle om det i BT, så skriv til btweekend@bt.dk

I **180 grader** møder vi mennesker, hvis liv har taget en drejning. Denne uge Pia Lindell Qvist, der besluttede sig for at ville hjælpe indiske gadebørn

Jeg havde en taske, som kunne give børnene mad i et halvt år. Det var som om, en vinduesvisker var sat i gang, og jeg nu kunne se ud ad forruden

”

Alle de historier sad jeg med i flyveren på vej hjem til Danmark,« husker hun og tager en cigaret frem.

»Jeg følte mig så ussel og materialistisk her i mit overflodsland. Hvad skulle jeg gøre?«

I Danmark gik hun i gang med at kigge sit eget liv efter i sømmene.

»Jeg havde levet meget materialistisk. Jeg havde sko til 5.000 kr. per par, tasker til 10.000 kroner og generelt en ret dyr smag. Jeg solgte tingene for 29.000 kroner, folk troede, jeg var sindssyg. Men det var jeg netop ikke. Endelig kunne jeg se klart. Jeg stod med en taske, som kunne give børnene mad i et halvt år. Det var som om, en vinduesvisker var sat i gang, og jeg nu kunne se ud ad forruden,« fortæller Pia Lindell Qwist og lader armene vifte som et sæt vinduesviskere i roligt tempo.

Men hun stoppede ikke her. Hun fortalte alle, der gad lytte, om forholdene for fattige børn i Indien. Jo mere hun fortalte, des mere fik hun lyst til at gøre en ægte forskel for de mange børn. Derfor gik hun i gang med at lede efter et projekt, hun kunne støtte. Hun ledte efter et sted, hvor hun kunne kanalisere al sin overflod af penge, energi og kærlighed ned til de indiske børn.

Klarsyn fra sygesengen

»Alle sagde, at det ikke kunne lade sig gøre, at jeg skulle droppe ideen. At det, jeg kunne gøre, kun ville være en dråbe i havet. Det ramte mig på min selvtillid, og jeg tænkte, at de måske havde ret. Måske kunne det ikke lade sig gøre.«

Kort efter fik Pia Lindell Qwist konstateret tarmslyng. Hun skulle opereres, og i sygesengen fandt hun sit svar.

»Jeg delte hospitalsstue med tre ældre kvinder, som var rigtig søde. Men det var hårdt at ligge dér, for jeg havde stadig alle de tanker om, hvad jeg kunne gøre for Indien. En nat da jeg var rigtig ked af det, talte jeg med hende i sengen ved siden af. Jeg fortalte om børnene i Indien, og hvor meget, jeg ønskede at gøre noget for dem. 'Det skal du da gøre, min pige' sagde den gamle kvinde til mig. Jeg begyndte at tude. Endelig var der én, der troede på mig.«

I den efterfølgende periode kontaktede Pia Lindell Qwist – sammen med sin veninde Dorthe Nielsen, der i dag er en etableret del af Gadens Børn – en række organisationer i sin jagt efter et projekt, der ubeskåret ville sende penge til Indien.

På et tidspunkt troede hun, at hun havde fundet det helt rigtige projekt. Men da hun til et møde spurgte ind til regnskaberne, rejste lederen sig og gik.

»Jeg var simpelthen så skuffet og tænkte: 'Okay, så kan vi ikke stole på nogen. Så må vi selv gøre det selv,« siger hun.

Tilbage til Indien

Pia Lindell Qwist rejste tilbage til Indien. Hun kørte ud, så slummen og de togstationer, hvor mange af de forældreløse børn samler sig i store tryghedssøgende fællesskaber.

»Hvor skulle jeg dog sætte ind? Det, der var allermost behov for, var et hjem og en uddannelse. Det er det ene-

ste, de børn virkelig ønsker sig. Så vi lavede en skole.»

I dag er Gadens Børn en veletableret organisation, som arbejder med gadebørnene i Calcutta – især på den berygtede Sealdah Station. Her er det almindeligt at se 14-årige piger, der ligger og føder mellem sporene, børn ned til seks års alderen, der sniffer lim for ikke at mærke sult og traumer. Børn, der bliver slået, spyttet på og endda voldtaget. Alt det foregår på Sealdah Station, mens de voksne vender det blinde øje til.

Men ikke Pia Lindell Qwist. Hun samler de børn, som har brug for hende. Hun hjælper dem med at komme til læge, komme i skole og giver dem tøj på kroppen. I løbet af de seneste par år har hun knækket koden for, hvordan man skaffer penge til børnene uden at bruge én krone på administration i Danmark. Velgørenhedsmiddage, gode forbindelser til kendte ambassadører og Facebook er hendes opskrift.

»Jeg bruger ingen penge herhjemme. I starten levede vi af min mands løn, mens jeg brugte min egen løn på bl.a. flybilletter til Indien. I dag får jeg alt sponsoreret – middage, foldere og jeg har lige fået at vide, at vi har fået sponsoreret en minibus. Er det ikke fantastisk,« jubler hun.

Inspiration i børnehøjde

I de to år Gadens Børn – som i øvrigt er oppe på 10 ansatte i Calcutta – har eksisteret, har hun sendt en million kr. derned. Til næste år åbner hun et hus, som giver gadebørnene tag over hovedet 24 timer i døgnet. Der bliver

plads til 60 børn fra Sealdah Station.

Gevinsten ligger dog ikke udelukkende i Indien. På det personlige plan har der også været meget at komme efter for Pia Lindell Qwist.

»Det er det bedste, jeg har gjort i mit liv. Det giver mig en kæmpe energi. Jeg er blevet lykkelig af at gøre det her. Jeg bliver inspireret af de børn, som jeg tidligere så sidde under en bro, som aldrig kom i skole. Vi har vist, at vi kan gøre noget sammen. Nu får børnene mad og kommer i skole. Det er ikke, som alle siger. Det kan godt lade sig gøre. Børnene inspirerer mig. Hver gang jeg er i Indien, lærer jeg noget af, hvor seje, de er. Jeg er blevet opereret tre gange for tarmslyng. Når det er hårdt, husker jeg mig selv på, at jeg ikke skal pibe, men tænke på børnene på Sealdah Station.«

»Jeg har stadig mit liv i Danmark, men er blevet meget mere bevidst. Jeg kan f.eks. ikke holde madspild ud, for i Indien er jeg blevet vant til, at hver en rest går til gadebørnene. Det har haft indflydelse på min datter på otte år. Når hun ind imellem siger, at hun ikke kan lide sin mad, lyder hun utaknemmelig. Men det er jo mig selv, der har gjort hende til den, hun er. Nu bruger jeg energien på at fortælle hende, hvordan børn i resten af verden har det. Jeg tror på, at der var en mening med, at jeg skulle møde de to børn den aften i Delhi. De børn havde brug for hjælp, og jeg havde energien, kærligheden og vedholdenheden til at give den.«

Det var på en ferie, at Pia Lindell Qwist fandt ud af, at hun skulle bruge sit liv på at hjælpe indiske gadebørn. Mange af børnene har været udsat for ydmygelser, sult og i værste fald seksuelt misbrug. Pia Lindell Qwist har stiftet den velgørende organisation Gadens Børn, som driver skole og snart også et børnehjem i Calcutta. Hjemme har hun to børn, men i det sydlige Indien er der mere end 60 børn, der kalder hende 'mama'. Privatfoto